

Pronesla to tónem, jakým většina učitelů říká *zůsta-
neš po škole*.

Snažil jsem se dělat jakoby nic, jako bych byl spoko-
jený, že jsem si vyhádal, co jsem chtěl. Ale s otcem jsem
nemluvil... už dost dlouho. Obyčejně si mě zve do svého
podmořského paláce, jenom když se chystá nějaká vál-
ka. Doufal jsem, že mi dopřeje aspoň týden klidu, než
si mě povolá.

„Fajn. Takže... už můžu zpátky do třídy?“

„Kdepak, můj milý. On myslel *ted' hmed*.“

Voda u mých nohou zavířila jako miniaturní hurikán.
Dlaždičky začaly praskat a rozplývat se.

„Ale žádné strachy,“ ubezpečila mě Eudora. „Zase se
setkáme!“

Podlaha pod mou židlí povolila a já se s mohutným
šplouchnutím propadl do vodního víru.

Druhá kapitola

ztc

POMOC OD TÁTY*

(*KTERÁ MI NIJAK NEPOMOHLA)

Že jsi polobůh už dlouho, poznáš podle toho, že když
tě to spláchne ze školy přímo do Atlantiku, ani tě to ne-
překvapí.

Nesnažil jsem se tomu proudu bránit. Pod vodou mů-
žu dýchat, to je v pohodě. Prostě jsem dál seděl na modré
plastové židličce a řítil se Poseidónovým privátním po-
trubím™ poháněným tsunami pěti miliard litrů vody.
Než bys řekl *instalatér*, vyrazil jsem z mořského dna, ja-
ko by mě vykašlala oliheň.

Jakmile se písek kolem usadil, pokusil jsem se vzít ro-
zum do hrsti. Můj námořní smysl mi napověděl, že jsem
asi pětadesát kilometrů jihovýchodně od pobřeží Long
Islandu, šedesát metrů pod hladinou. Pro Poseidónova
syna to není žádný problém, ale lidi, vy to doma nezkou-
šejte. Asi tak sto metrů přede mnou klesal pevninský
práh do temnoty. A přímo u té propasti stál třpytící se
palác, Poseidónova letní vila.

Jako obyčejně si to tam táta představoval. Když je člo-
věk nesmrtelný bůh, zřejmě ho nebaví mít po staletí

pořád stejný bejvák. Poseidón věčně něco likviduje, re-
novuje nebo rozšiřuje. Ještě že má na ty podmořské sta-
vební projekty k dispozici nekonečnou moc a bezplatnou
pracovní sílu.

Pár plejtváků vleklo mramorový sloup velký jako čin-
žák. Žraloci kladivouni roztírali ploutvemi a zploštělými
hlavami maltu na řady korálového zdiva. Stovky moř-
ských lidí pobíhaly sem a tam, všichni měli na hlavách
jasně žluté přilby, které zářily stejně jako jejich oči.

Pár mi jich zamávalo, když jsem proplouval staveniš-
tům. Delfín ve výstražné reflexní vestě si se mnou plácl.

Otce jsem objevil u rozestavěného nekonečného ba-
zenu nad propastí kaňonu Hudson. Netuším, jaký má
smysl nekonečný bazén, když žijete pod vodou, ale věděl
jsem, že je lepší se neptat. Táta je většinou klidás, dokud
nezačnete zpochybňovat jeho styl a vkus.

Například v oblékání.

Někteří řečtí bohové, které znám, se s oblibou denně
proměňují. Pro bohy je to hračka. Ale Poseidón se drží
podoby, jaká se mu zamlouvá, a na ostatní kašle.

Dneska si vzal pomačkané kapsáčové kraťasy a crocsy
s ponožkami stejné barvy. Jeho volná košile vypadala,
jako by padla za obět paintballové bitvě mezi týmem
Rudých a Hello Kitty. Rybářskou čepici měl ověšenou
návnadami. V ruce držel trojzubec z božského bronzu,
vibrující energií, až se voda kolem jeho nebezpečných
hrotů vařila.

Se svou atletickou postavou, tmavými, úhledně zastři-
ženými vousy a kudrnatými prokvetlými vlasy vypadal

tak na pětáctýřicet – dokud se k tobě neobrátí a ne-
usmál se. Pak sis všiml vrásek ve tváři, připomínající ošle-
haný svah hory, a hlubokých melancholických zelených
očí a pochopil jsi, že tenhle chlapík je starší než většina
národů – mocný, prastarý a zatížený mnohem větším
břemenem, než je tlak vody.

„Percy,“ pozdravil mě.

„Ahoj.“

Takhle hluboké rozhovory spolu vedeme.

Jeho úsměv byl jaksi napjatý. „Tak co nová škola?“

Odpustil jsem si vysvětlování, že jsem stihl jen dvě ho-
diny, než mě nechal spláchnout do moře. „Zatím dobrý.“

Zřejmě to neznělo přesvědčivě, protože nakrčil huňatá
obočí. Představil jsem si, jak se kolem pobřeží Atlanti-
ku tvoří bouřkové mraky, hroživé vlny houpají loděmi.
„Jestli je nějaký problém, klidně tam pošlu přílivovou
vlnu –“

„Ne, to není třeba,“ zarazil jsem ho rychle. „Takže, co
se týká těch doporučujících dopisů na vysokou...“

Poseidón si povzdechl. „Ano. Eudora se nabídla, že ti
poradí. Je to nereidka darů moře, víš. *Moc ráda* pomá-
há lidem. Ale možná měla ještě chvíli počkat, než ti to
prozradila...“

Jinými slovy: Teď to zbylo na něj a on z toho není
nadšen.

Pokud sis z toho udělal obrázek, že Poseidón je rodič
na baterky, trefil jsi hřebíček na hlavičku. Dokonce jsem
se s ním prvně setkal, až když jsem chodil do školy a on
(čistě náhodou) ode mě něco potřeboval.